کِتابِ حَگّی نَبی

پیشگُفتار

حَگّی نَبی دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی داریوش پادشاه پَیغامِ خُداوند ره اِعلان مُونه و مُوگیه که خُشکسالی و بےبَرکتی بخاطری اَسته که خانِه خُدا ناتکمِیل باقی مَنده. اُو دَ وسِیلِه کلامِ خُداوند مردُم ره تشوِیق مُونه که آباد کدونِ خانِه خُدا ره تکمِیل کُنه و مُوگیه

که خُداوند قد ازوا اَسته و اُونا از هیچ چِیز ترس نَخوره. خُداوند وعدِه خُو ره یادآوَر شُده دَزوا مُوگیه که روح شی دَ مینکلِ ازوا باقی مُومنه و اُو مِلَّت‌ها ره تکان مِیدیه تا خزانه های خُو ره دَ اُونجی بیره. امچُنان دَزوا مُوگیه که اُونا ره بَرکت مِیدیه. دَ آخِر خُداوند مُوگیه که مَملَکَت‌ها ره سرنِگون مُونه و خِدمتگار خُو زِروبابِل ره رقمِ انگُشترِ مُهردار جور مُوکُنه.

طبقه-بَندی مَوضوع‌ها

حُکم بَلدِه تکمِیل کدونِ خانِه خُدا
(۱:۱)

شِکوه-و-جلالِ خانِه خُداوند
(۱:۲)

وعدِه بَرکت (۲:۱۰)

وعدِه خُدا دَ زِروبابِل (۲:۲۰)

حُکم بَلدِه تکمِیل کدونِ خانِه خُدا

۱ ① دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی

داریوش پادشاه، دَ روزِ اوّلِ ماهِ شَشُم
کلامِ خُداوند دَ وسِیلِه حَگَّی نَبی دَ
زِروبابِل باچِه شِئَلتِیئیل والی یهُودا و دَ
یهوشُعَ باچِه یهوصادق پیشوای بُزُرگ
رَسَنده شُد که اینی رقم بُود:

② خُداوندِ لشکرها اینی رقم
مُوگیه: "اِی قَوم مُوگیه، وخت شی
هنوز نَمَده که خانِه خُداوند دُوباره آباد
شُنه."

③ اوخته کلامِ خُداوند دَ وسِیلِه
حَگَّی نَبی اَمَده گُفت: ④ "آیا بَلدِه

شُمو وخت شی اَسته که شُمو دَ
خانه‌های مُزَیَن-شُده زِندگی کنِید و اِی
خانه خراب باقی بُمَنه؟"

⑤ پس آلی خُداوندِ لشکرها اینی
رقم مُوگیه: "دَ بارِه راه-و-رفتار خُو دَ
دِل خُو فِکر کنِید. ⑥ شُمو غَدر کِشت
کدِید، ولے حاصِلِ کَم گِرِفتِید؛ شُمو
مُوخورِید، ولے سیر نَمُوشِید؛ شُمو
وُچی مُونِید، ولے طَبع-خوش نَمُوشِید؛
شُمو کالا مُوپوشِید، ولے گرم نَمُوشِید
و شُمو که مُزد مِیگِیرِید، مُزد خُو ره دَ
خلطِه سُلاخ پورته مُوکُنِید."

⑦ خُداوندِ لشکرها اینی رقم
مُوگیه: "دَ بارِه راه-و-رفتار خُو دَ دِل
خُو فِکر کنِید. ⑧ دَ کوهِستو بورِید و
چیو اَوُرده خانه ره آباد کنِید تا از
دِیدون شی خوش شُنُم و جلال مه دَ
اُونجی ظاهِر شُنه." اِی ره خُداوند
مُوگیه. ⑨ "شُمو چِیم دَ راهِ کَلو
بُودِید، ولے اینه، کَم حاصِل کدِید و
غَیتِیکه خانه اَوُردِید ما اُو ره ام دَ باد
دَدُم. چرا؟ بخاطری که خانِه ازمه
خراب باقی مَنده و شُمو هر کُدَم شُمو
دَ عَجَله خانِه خُو مورِید." اِی ره

خُداوندِ لشکرها مُوگیه. ۱۰ "امزی
خاطر آسمونا دَ بَلِه شُمو شبنم خُو ره
بَند کده و زمی حاصِل خُو ره. ۱۱ ما
دَ بَلِه زمی و کوهِستو خُشکسالی ره
کُوی کدیم؛ دَ بَلِه غَلّه-و-دانه، شِیرِه
انگُور، روغونِ زَیتُون، چِیزای که از
زمی مُورویه و دَ بَلِه اِنسانا و حَیوانا،
اَرے، دَ بَلِه تمامِ حاصِلِ زَحمتِ دِستای
شُمو."

۱۲ اوخته زِروبابِل باچِه شِئَلتِیئیل،
یهوشُعَ باچِه یهوصادق پیشوای بُزُرگ

و پگِ باقی‌مَنده‌های قَوم از آوازِ
خُداوند، خُدای خُو و از توره‌های حَگَّی
نَبی که خُداوند، خُدای ازوا اُو ره رَیی
کدُد اِطاعَت کد و ترس-و-اِحترامِ
خُداوند دَ دِلِ مردُم جای گِرِفت.

۱۳ دَ امزُو غَیت حَگَّی پَیغمبرِ
خُداوند، اینی پَیغامِ خُداوند ره بَلدِه قَوم
رَسَنده گُفت: "خُداوند مُوگیه، 'ما قد
شُمو اَستُم.'" ۱۴ و خُداوند روحِ
زِروبابِل باچِه شِئَلتِیئیل والی یهُودا،
روحِ یهوشُعَ باچِه یهوصادق پیشوای
بُزُرگ و روحِ پگِ باقی‌مَنده‌های قَوم ره

دَ حَرکت اَوُرد و اُونا اَمَده دَ بَلِه خانِه
خُداوندِ لشکرها، خُدای خُو کار ره
دُوباره شُروع کد. ⑮ اِی واقِعه دَ سالِ
دوّمِ حُکمرانی داریوش پادشاه، دَ روزِ
بِیست و چارُمِ ماهِ شَشُم رُخ دَد.

شِکوه-و-جلالِ خانِه خُداوند

۲ ① دَ روزِ بِیست و یکُمِ ماهِ
هفتُم، کلامِ خُداوند دَ وسِیلِه حَگَّی نَبی
اَمَده گُفت: ② "قد زِروبابِل باچِه
شِئَلتِیئیل والی یهُودا، یهوشُعَ باچِه

یهوصادق پیشوای بُزُرگ و باقی‌مَندِه
قَوم گپ زَده بُگی، ۳ ʻدَ مینکل
شُمو کِی باقی مَنده که اِی خانه ره دَ
جلالِ سابِق شی دِیده بَشه؟ آلی دَز
شُمو چی رقم معلُوم مُوشه؟ آیا اِی دَ
نظر شُمو ناچِیز معلُوم نَمُوشه؟ʼ ۴
مگم آلی خُداوند مُوگیه، ʻقَوی-دِل
بَش، اَی زِروبابِل! ʼ خُداوند مُوگیه،
ʻقَوی-دِل بَش، اَی یهوشُعَ باچِه
یهوصادق پیشوای بُزُرگ! قَوی-دِل
بَشِید، اَی تمامِ مردُمِ سرزمی! کار
کنِید، چُون ما قد شُمو اَستُم.ʼ اِی ره

خُداوندِ لشکرها مُوگیه. ⑤ ʿمُطابِقِ وعدِه که دَ غَیتِ بُر شُدون شُمو از مِصر قد شُمو کدُم، روحِ مه دَ مینکل شُمو باقی مُومَنه. پس ترس نَخورِید.ʾ

⑥ چُون خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه، ʿیگ دَفعِه دِیگه بعد از وختِ کَم، ما آسمونا و زمی و دریا و خُشکی ره تکان مِیدیُم. ⑦ ما تمامِ مِلَّت‌ها ره تکان مِیدیُم تا خزانه‌های تمامِ مِلَّت‌ها دَ اِینجی بییه و ما اِی خانه ره قد شِکوه-و-جلال پُر مُونُم.ʾ اِی ره خُداوندِ

لَشکرها مُوگیه. ۸ ‘نُقره از مه اَسته
و طِلّا دَز مه تعلُق دَره.’ اِی ره خُداوندِ
لشکرها مُوگیه. ۹ ‘شِکوه-و-جلالِ
امزی خانه از سابِق شی کده بُزُرگتَر
مُوشه و دَ امزی جای ما صُلح-و-
آرامِش ره برقرار مُونُم.’ اِی ره خُداوندِ
لشکرها مُوگیه.”

وعدِه بَرکت

۱۰ دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی داریوش،
دَ روزِ بِیست و چارُمِ ماهِ نُهم کلامِ

خُداوند دَ حَگَی نَبی نازِل شُد که بُگیه:
(۱۱) "خُداوندِ لشکرها اینی رقم
مُوگیه، 'از پیشوایو سَوال کده پُرسان
کُو که شریعت دَزی باره چی حُکم
مُونه: (۱۲) اگه یگ نفر گوشتِ مُقَدَّس
ره دَ دامونِ کالای خُو بُبره و دامون
شی دَ نان یا قَتِیغ یا شراب یا روغو یا
هر رقمِ خوراکِ دِیگه ڈَکه بُخوره، آیا
اُو مُقَدَّس مُوشه؟' "پیشوایو دَ جواب
شی گُفت: "نَه."

(۱۳) اوخته حَگَی پُرسان کده گُفت:

"اگه یگ نفر بخاطرِ دِست زَدو دَ مُرده
نَجِس شُنه و دَ یکی امزی خوراک‌ها
دِست بِزنه، آیا اُو نَجِس
مُوشه؟" پیشوایو دَ جواب شی گُفت:
"اَرِے، نَجِس مُوشه."

۱۴ پس حَگَی گُفت: "خُداوند
مُوگیه، اُمی قَوم و امی مِلَّت دَ پیشِ
ازمه امُو رقم اَسته و تمامِ کارای
دِستای ازوا ام امُو رقم؛ و هر چِیزی که
اُونا دَ اُونجی تقدِیم مُونه نَجِس اَسته.
۱۵ آلی فِکر خُو ره بِگِیرِید که ازی
روز اُو سُو چی کارا مُوشه! شُمو

مِیدَنِید زمانی که هنوز یگ سنگ دَ بَلِه دِیگه سنگ دَ خانِه خُداوند ایشته نَشُدُد، ۱۶ دَ امرُو روزا وختی یگ نفر دَ بَلِه یگ کوڈِ غَلّه دَ طماعِ بِیست بوجی میمَد، دَ اُونجی فقط دَه بوجی بُود و غَیتِیکه یگ نفر دَ پیشِ چرخُشتِ انگُور میمَد که پِنجاه سَطل از شی بُر کُنه، دَ اُونجی فقط بِیست سَطل بُود. ۱۷ ما تمامِ حاصِلاتِ زَحمتِ دِستای شُمو ره قد بادِ مُضِر، آفَت و زاله زَدُم؛ ولے شُمو پس سُون ازمه نَمَدِید.

اِی ره خُداوند مُوگیه.

۱۸ آلی فِکر خُو ره بِگِیرِید که
ازی روز اُو سُو چی کارا مُوشه! روزِ
بِیست و چارُمِ ماهِ نُهم ره، یعنی روزی
ره که تادَوِ خانِه خُداوند تکمِیل شُد دَ
فِکر خُو بِگِیرِید. ۱۹ آیا تُخم بَلدِه
کِشت کدو دَ دَی‌خانه باقی مَنده و تاکِ
انگُور، دِرخت انجِیر، دِرختِ اَنار و
دِرختِ زَیتُون میوه مِیدیه؟ نَه، لیکِن
ازی روز اُو سُو ما شُمو ره بَرکت
مِیدیُم.»

وعدِه خُدا دَ زِروبابِل

۲۰ کلامِ خُداوند دَ روزِ بِیست و
چارُمِ ماه، دَفعِه دوّم دَ حَگَی نازِل شُده
گُفت: ۲۱ "قد زِروبابِل والی یهُودا
گپ زَده بُگی که ما آسمونا و زمی ره
تکان مِیدیُم. ۲۲ ما تَختِ مَملَکَت‌ها
ره سرنِگون مُونُم و قُوَتِ مَملَکَت‌های
مِلَّت‌ها ره تَباه مُوکنُم و گاڈی‌های
جنگی و سوارای ازوا ره دَ زمی مِیزَنُم
و اَسپ‌ها و سوارای ازوا دَ وسِیلِه
شمشیرِ یگدِیگِه خُو نَقشِ زمی مُوشه.
۲۳ خُداوندِ لشکرها مُوگیه، 'دَ امزُو
روز، اَی خِدمتگار مه زِروبابِل باچِه

شِئَلتِیئیل، ما تُو ره مُقرَر مُونُم.

و خُداوند مُوگیه، ما تُو ره رقمِ انگُشترِ مُهردار جور مُونُم، چُون ما تُو ره اِنتِخاب کدیم.

اِی ره خُداوندِ لشکرها مُوگیه.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
afghanbibles.org © آزرگي